

Polnočna fantazija.

Od zemlje se beli poslavlja že dan,
nad polje priplaval je duh teman,
na holmu sred polja je obsedel . . .
Iz dalje hrum konjskih kopit je zvenel.

Od juga, od severa četi dve
pod holm prihrumeli besneči ste . . .
Žareli so meči . . . žarele oči . . .
Črez polje rudeča pretaka se kri . . .

Ko zadnji borilec zaboden je pal,
duh črni nad njim se zakrohotal;
in divje smeje se odplul je spet v stran —
od groze se tresla krvava je plan . . .

In tiha nad polje priplula je noč . . .
Če stokal še kje je vojščak vmirajoč,
stopila je tja, mu zaprla oči . . .
Na nebu roj luči mrtvaških gori . . .

Polnoč . . . Ali vidiš ti, vidiš tam, tam? . . .
Kdo stopa črez polje med mrtveci sam? . . .
In kaj da luč zvezdic takó trepetá? . . .
In kaj da ravnina takó drgetá? . . .

To lepo obličje, otožno takó! . . .
Kak solzno to milo, dobrotno okó! . . .
»Svoj mir vam zapuščam, mir dajem vam svoj . . .
Ljubite, ljubite se med seboj! . . .«

In tiho med mrtveci mož ihti . . .
Iz rok, nog prebodenih ves krvavi . . .
Na zemljo mu kapljajo svete solzé . . .
In zemlja in zvezde . . . mrličí drhté . . .

Minulo od takrat je sto in sto let,
še vedno črez polje gre tajen trepet,
ko s stolpov oddaljenih polnoč brni,
ko zvezda pri zvezdi na nebu gori . . .

Ivo Šorli.